

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 792/2016-62

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. mája 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou PRK Partners, s. r. o., Hurbanovo námestie 3, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Oravec, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 21, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva podľa čl. 7 Charty základných práv Európskej únie rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 S 16/2015 z 29. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDACTED],
n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED]

█ (ďalej len „sťažovateľka“). Sťažovateľka podala svoju sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 21, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva podľa čl. 7 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 16/2015 z 29. septembra 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že 23. januára 2015 Regionálna veterinárna a potravinová správa Poprad (ďalej aj „RVPS“) vykonala v prevádzke sťažovateľky na Moyzesovej 4067/3 v Poprade (ďalej len „prevádzka“) úradnú kontrolu potravín podľa § 21 ods. 1 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 152/1995 Z. z. o potravinách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o potravinách“). RVPS vyhotovila z kontroly záznam o úradnej kontrole potravín č. PP/2015/SK, JU, BO, BI, PI/4 (ďalej len „záznam“), v ktorom identifikovala viaceré údajné kontrolné zistenia a uložila sťažovateľke viaceré opatrenia na mieste.

2.1 Listom RVPS sp. zn. 604/2015 z 13. marca 2015 označeným ako „*Upovedomenie o začatí správneho konania*“ (doručeným sťažovateľke 18. marca 2015) bolo oznámené začatie správneho konania vo veci zistených porušení zákona o potravinách, resp. predpisov vydaných na jeho vykonanie. RVPS zároveň vyzvala sťažovateľku, aby sa pred vydaním rozhodnutia vyjadrila k podkladu pre rozhodnutie a k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhla jeho doplnenie.

2.2 Sťažovateľka podala 23. marca 2015 vyjadrenie, ktorého súčasťou bola aj sťažnosť proti kontrole podľa § 3 ods. 1 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov. V rámci sťažnosti požadovala, aby RVPS nepokračovala v porušovaní jej práv, najmä na ochranu súkromia a na spravodlivé konanie počas kontroly, odstránila porušenia jej práva na ochranu súkromia a na spravodlivé konanie, ktorých sa RVPS dopustila počas kontroly, tak, že neprihliadne na žiadne informácie, ktoré získala počas kontroly alebo v súvislosti s ňou, a napokon v budúcnosti vykonávala kontrolu

v súlade s príslušnými procesnými pravidlami a dôsledne pri tom rešpektovala právo sťažovateľky na ochranu súkromia a na spravodlivé konanie.

2.3 Listom Štátnej veterinárnej a potravinovej správy Slovenskej republiky (ďalej len „ŠVPS“) zo 17. júna 2015 doručeným sťažovateľke 22. júna 2015 bola sťažnosť vyhodnotená ako neopodstatnená.

2.4 Dňa 13. apríla 2015 podala sťažovateľka na krajskom súde žalobu o ochranu pred nezákonným zásahom RVPS. Domáhala sa ňou, aby krajský súd zakázal RVPS pokračovať v porušovaní jej práv, najmä práva na ochranu súkromia v konaní vo veci kontroly, zakázal RVPS najmä používať podklady a dôkazy získané počas kontroly v ďalšom priebehu konania a používať akúkoľvek informáciu získanú z týchto podkladov a dôkazov pri ďalšej činnosti RVPS, a to ani ako dôvod na vykonanie novej kontroly, a napokon uložil RVPS povinnosť obnoviť stav pred nezákonným zásahom, t. j. úplne zničiť všetky podklady a dôkazy získané počas kontroly.

2.5 Sťažovateľka v žalobe tvrdila, že kontrola vykonaná RVPS sa uskutočnila v rozpore s príslušnými právnymi predpismi, najmä v rozpore s podmienkami na výkon kontroly podľa čl. 8 dohovoru tak, ako ich vníma Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo svojej rozhodovacej praxi. Došlo tým k ukráteniu sťažovateľky na jej právach podľa čl. 8 dohovoru a čl. 16 ods. 1 ústavy, pričom tento stav je možné odstrániť len rozhodnutím súdu v konaní podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

2.6 Rozhodnutím RVPS sp. zn. 604/2015 z 10. augusta 2015 doručeným sťažovateľke 12. augusta 2015 bolo vyslovené, že sťažovateľka porušila viaceré právne predpisy a spáchala viaceré správne delikty, za čo jej bola uložená mimoriadne nespravodlivá pokuta vo výške 1 000 000 €.

2.7 Sťažovateľka 26. augusta 2015 podala proti rozhodnutiu RVPS odvolanie.

2.8 Rozsudkom krajského súdu č. k. 1 S 16/2015-118 z 29. septembra 2015 doručeným sťažovateľke 2. novembra 2015 bola žaloba sťažovateľky zamietnutá. Podľa názoru krajského súdu výklad prezentovaný sťažovateľkou v súvislosti so zásahom do

súkromia právnickej osoby kontrolnými orgánmi v obchodných priestoroch treba považovať za absurdný a ňou uvádzaná judikatúra, či už ESLP, alebo Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SDEÚ“) je na predmetnú vec neaplikovateľná. Sťažovateľka totiž podľa krajského súdu ako právnická osoba realizujúca predaj potravín, vrátane ovocia a zeleniny je povinná strpieť vykonávanú kontrolu, pričom zo záznamu je zrejmé, že RVPS žiaden nezákonný zásah nerealizovala.

2.9 Rozhodnutím ŠVPS sp. zn. 3061/2015 z 12. novembra 2015 doručeným sťažovateľke 16. novembra 2015 bola uložená pokuta ponechaná v nezmenenej výške 1 000 000 €, hoci došlo k úprave výrokovej časti rozhodnutia RVPS.

Dňa 1. decembra 2015 sťažovateľka podala na Krajskom súde v Bratislave žalobu o preskúmanie zákonnosti uvedeného rozhodnutia ŠVPS a RVPS. Toto konanie sa vedie pod sp. zn. 2 S 270/2015.

3. Proti rozsudku krajského súdu č. k. 1 S 16/2015-118 z 29. septembra 2015 podáva sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, pričom osobitne zdôrazňuje, že podľa rozhodnutia ESLP vo veci Delta pekární a. s., proti Českej republike z 2. 10. 2014 neprichádza do úvahy odmietnutie tejto ústavnej sťažnosti z dôvodu, že podala žalobu proti právoplatnému rozhodnutiu o uložení pokuty, pretože prostriedok ochrany práva vyplývajúci z čl. 8 dohovoru musí byť reálny a nesmie byť prenechaný na konanie o merite veci o niekoľko rokov neskôr. Sťažovateľka v tejto súvislosti zdôrazňuje, že ESLP nepovažoval za prípad účinnej kontroly situáciu, keď príslušné prešetrovanie (kontrola) bolo preverované až v rámci konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vydaného v správnom konaní, v ktorom bolo prešetrovanie (kontrola) vykonané. V tejto súvislosti ESLP zdôraznil, že v takýchto situáciách považuje žalobu proti nezákonnému zásahu za najvhodnejší spôsob, akým súd môže preskúmať súlad výkonu kontroly s čl. 8 dohovoru a čl. 21 ústavy.

3.1 Podstatou tejto ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľky s tým, že krajský súd neaplikoval závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti ESLP na kontrolu, ktorej zákonnosť sťažovateľka spochybňovala v rámci konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku. Podľa jej názoru z judikatúry ESLP vyplývajú požiadavky na výkon úradných kontrol, ktoré musia

byť splnené, ak má byť ich výkon v súlade s čl. 8 dohovoru (a teda aj s čl. 16 a čl. 21 ústavy), pričom tieto požiadavky neboli v tomto prípade splnené. V záujme toho, aby neboli subjekty vystavené výpravám kontrolných orgánov za lovením akýchkoľvek dôkazov (tzv. „fishing expeditions“), môže kontrolný orgán zasiahnuť do ochrany obydlika právnickej osoby iba vtedy, ak takýto zásah je v súlade s právom, sleduje legitímny cieľ a je nevyhnutný v demokratickej spoločnosti.

3.2 Podľa názoru sťažovateľky krajský súd nezohľadnil, že kontrola nenaplnila podmienku nevyhnutnosti zásahu v demokratickej spoločnosti, ktorá nie je splnená najmä, ak bola kontrola uskutočnená bez predchádzajúceho príkazu vydaného sudcom, kontrolný orgán disponoval širokou právomocou týkajúcou sa kontroly (mal výlučné právo určiť vhodnosť vykonania inšpekcie, počet, trvanie a rozsah inšpekcií) a počas výkonu inšpekcie nebola prítomná nezávislá tretia osoba. Pritom v prípade Delta pekárny a. s., proti Českej republike EŠLP vyslovil, že tam, kde vnútroštátne právo oprávňuje štátne orgány na vykonanie prehliadky bez súdneho príkazu, je nevyhnutné vždy venovať mimoriadnu pozornosť tomu, či boli poskytnuté primerané a dostatočné záruky proti zneužitiu tohto oprávnenia. Najmä musí byť kontrolovanému subjektu umožnené overiť si predmet kontroly, či už pri jej začatí, alebo aspoň počas jej priebehu. Napriek tomu však sťažovateľka nemala žiadnu možnosť kontrolovať zákonný rámec kontroly alebo jej primeranosť. Sťažovateľka tvrdí, že tieto podmienky neboli splnené pri výkone kontroly.

3.3 Rovnaké závery vyplývajú podľa sťažovateľky aj z judikatúry SDEÚ, podľa ktorej je povinnosťou kontrolného orgánu (Európskej komisie v rámci súťažného práva) čo najpresnejšie vo svojom rozhodnutí nariaďujúcim kontrolu označiť to, čo sa inšpekciou hľadá, ako aj podklady, ktoré sa majú preveriť (Nexans SA a Nexans France SAS proti Európskej komisii z 25. 6. 2014).

3.4 Podľa názoru krajského súdu sa predmetná judikatúra EŠLP a SDEÚ na vec nevzťahuje a nevedie k záverom tvrdným sťažovateľkou v žalobe. Zákonnosť kontroly vykonanej v obchodných a skladových prevádzkových priestoroch sťažovateľky posudzuje krajský súd len podľa zákona o potravinách a podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 882/2004 z 29. apríla 2004 o úradných kontrolách uskutočňovaných s

cieľom zabezpečiť overenie dodržiavania potravinového a krmivového práva a predpisov o zdraví zvierat a o starostlivosti o zvieratá (ďalej len „nariadenie“).

3.5 Podľa názoru sťažovateľky zjednodušenie, podľa ktorého sa má zákonnosť kontroly vykonanej v prevádzke sťažovateľky posudzovať len podľa zákona o potravinách a nariadenia, trpí nedostatkami uvedenými v ďalšej časti tejto ústavnej sťažnosti, pričom toto zjednodušenie vedie k porušeniu označených práv.

Nesprávne určenie spornej otázky zásadnej pre konanie vedené krajským súdom

3.6 Krajský súd vo svojom rozsudku v prvom rade vytýkal, že sťažovateľka nedostatočne konkrétnym spôsobom vymedzila ustanovenia príslušných právnych predpisov, ktoré podľa nej mali byť výkonom kontroly porušené. Uviedol pri tom: *„Z citovaných ustanovení Zákona o potravinách a z Nariadenia č. 882/2004 jednoznačne vyplýva, že odporca bol oprávnený vykonať kontrolu v prevádzke navrhovateľa, vstúpil do obchodných priestorov a do skladových priestorov, a teda navrhovateľ žiadnym spôsobom nedefinoval, ktoré ustanovenie ktorého právneho predpisu, resp. nariadenia, ktoré je súčasťou komunitárneho práva, odporca porušil. (...) Z námietok navrhovateľa v žiadnom prípade nevyplýva, že orgán kontroly vstupoval do iných objektov, ako mu to umožňuje Zákon o potravinách, resp. nariadenie a jeho námietky uvedené v návrhu sú veľmi všeobecné, nepoukazujúce na konkrétny subjektívny zásah do práv navrhovateľa ako právnickej osoby.“*

Sťažovateľka k uvedenému dodáva, že v žalobe pritom ani nenamietala porušenie určitého ustanovenia zákona o potravinách alebo nariadenia, ale nedodržanie ústavne garantovaných práv, teda potrebu dodržiavať pri výkone úradných kontrol potravín nielen ustanovenia podústavných predpisov (napr. zákona), ale aj garancie vyžadované ochranou základných práv a slobôd. Preto sa krajský súd nemal uspokojiť s posúdením súladu kontroly s podústavnými predpismi, ale mal vec posúdiť aj s ohľadom na rozhodovaciu činnosť ESLP. Takýmto postupom podľa presvedčenia sťažovateľky krajský súd porušil jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavne neudržateľné zúženie rozsahu pojmu obydlie a súkromie pre účely čl. 8 dohovoru a čl. 16 a čl. 21 ústavy

3.7 Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tiež tvrdí, že krajský súd nesprávne vylúčil jej obchodné prevádzkové priestory spod vecného rozsahu základného práva na ochranu súkromia a obydlia podľa čl. 8 dohovoru a čl. 16, resp. čl. 21 ústavy.

3.8 K spornej otázke, či prevádzkový priestor spadá do rozsahu vymedzenia obydlia chráneného ústavou a dohovorom, krajský súd uviedol, že je notoricky známe, že rozsah ochrany súkromia právnickej osoby oproti fyzickej osobe je značne obmedzený. Podľa krajského súdu z námietok sťažovateľky, ale ani zo záznamu o kontrole nevyplýva, že by RVPS postupovala v predmetnej veci v rozpore s ústavou, pretože kontrolovala obchodnú prevádzku sťažovateľky, čo je plne v intenciách zákona o potravinách a nariadenia. Pri doslovnom gramatickom výklade čl. 8 dohovoru a čl. 16 ústavy sa podľa krajského súdu javí, že tieto ustanovenia nie sú na právnickú osobu aplikovateľné, a preto je jednoznačne polemické, či právnická osoba má právo na súkromný a rodinný život a na ochranu obydlia. Prevádzkové priestory (predajňu a skladové priestory) nemožno podľa názoru krajského súdu subsumovať pod pojmy súkromie, ale ani obydlie. Pritom z judikatúry ústavného súdu jednoznačne vyplýva, že ochrana predovšetkým obydlia vo vzťahu k právnickej osobe nie je taká intenzívna, ako u fyzickej osoby. Navyše kontrola sa nevykonávala v sídle sťažovateľky v Bratislave, ale v jej obchodných priestoroch, pričom vzhľadom na to, že potraviny sú umiestňované aj v sklade, možno túto kontrolu realizovať aj v týchto priestoroch.

3.9 S uvedenými závermi krajského súdu sťažovateľka nesúhlasí a považuje ich za arbitrárne a odporujúce ustálenej judikatúre ústavného súdu, ako aj už uvedeným rozhodnutiam ESLP, ale aj zneniu čl. 21 ods. 3 ústavy výslovne zahrňujúcemu prevádzkové priestory. Zároveň tieto názory krajského súdu podľa sťažovateľky vyprázdňujú reálny obsah základného práva na rešpektovanie súkromia a obydlia.

3.10 Podľa názoru sťažovateľky napriek tomu, že sa kontrola vykonáva v priestoroch, ktoré sú aspoň sčasti prístupné verejnosti, i naďalej ide o priestory, v ktorých

podnikateľ môže vymedziť konkrétny priestor a čas, kde, resp. kedy majú spotrebitelia prístup. Môže teda vyčleniť prevádzkové priestory, ktoré nie sú prístupné tretím osobám. V prípade úradných kontrol potravín je však podnikateľ povinný vpustiť kontrolný orgán do všetkých priestorov (vrátane priestorov verejnosti neprístupných) a riadne s orgánom verejnej správy spolupracovať pod hrozbou uloženia pokuty za neposkytnutie súčinnosti. Aj z toho dôvodu spĺňajú podľa sťažovateľky skladové a obchodné priestory vymedzenie pojmu obydlie na rozdiel od verejného priestoru.

3.11 Sťažovateľka je presvedčená o tom, že krajský súd tým, že zúžil rozsah ochrany garantovanej čl. 8 dohovoru a čl. 16, resp. čl. 21 ústavy, odoprel jej ochranu vyplývajúcu z týchto práv. Krajský súd nesprávne posudzoval súlad výkonu kontroly výlučne so zákonom o potravinách a nariadením, hoci sa sťažovateľka domáhala preskúmania súladu výkonu kontroly s garanciami vyplývajúcimi z už uvedených práv.

Nedostatočné zohľadnenie rozhodovacej činnosti ESĽP vo vzťahu k čl. 8 dohovoru na vec samu

3.12 V tomto smere sťažovateľka predovšetkým namieta nepripustenie aplikácie záverov ESĽP týkajúcich sa kontroly v rámci práva hospodárskej súťaže na kontrolu podľa zákona o potravinách.

3.13 Krajský súd odmietol aplikáciu záverov vyplývajúcich z rozhodovacej činnosti ESĽP týkajúcej sa kontrol v rámci práva hospodárskej súťaže na prípady úradných kontrol potravín podľa zákona o potravinách. Uviedol, že ak by sa aj stotožnil so záverom, že aj právnická osoba má právo na súkromie, nemohol by aplikovať judikáty týkajúce sa kontroly hospodárskej súťaže, pretože pri týchto kontrolách ide o kontrolu obchodnoprávných vzťahov.

3.14 Sťažovateľka je naproti tomu presvedčená, že tento záver je nesprávny. Skutočnosť, že sa ESĽP doteraz nevyjadril ku kontrolám porušenia potravinového práva, je daná podľa sťažovateľky tým, že tieto porušenia sú v iných štátoch postihované omnoho nižšou sankciou, než aká hrozí podľa slovenského práva. Závery z rozhodovacej činnosti ESĽP a SDEÚ vo vzťahu ku kontrole v rámci práva hospodárskej súťaže sú plne použiteľné

aj v prípade kontroly potravinového práva, a to najmä vzhľadom na podobnosti závažných sankcií, ako aj na povahu týchto právnych odvetví (verejné právo). Garancie poskytované čl. 8 dohovoru a čl. 16, resp. čl. 21 ústavy nemôžu závisieť od druhu správneho konania, resp. pododvetvia správneho práva, v rámci ktorého sa kontrola v obydlí vykonáva. Účelom týchto práv vo svetle rozhodovacej praxe ESĽP a SDEÚ je predovšetkým ochrana kontrolovanej osoby pred takzvanými „fishing expeditions“, teda výpravami za lovením dôkazov vo vodách sťažovateľky, ktoré by orgán verejnej správy mohol využiť v ďalších administratívnych konaniach. Sťažovateľka poukázala na to, že k rovnakým záverom o ústavnoprávnych požiadavkách na výkon kontroly v práve hospodárskej súťaže dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (5 Sžnz 1/2015 z 25. júna 2015 a 5 Sžnz 2/2015 z 25. júna 2015, ďalej len „najvyšší súd“).

3.15 Ďalej sťažovateľka zdôrazňuje neakceptovateľnosť argumentu krajského súdu, podľa ktorého pri kontrolách v práve hospodárskej súťaže ide o kontrolu obchodnoprávnych vzťahov, a teda o inú oblasť spoločensko-právnych vzťahov. Totiž aj pri ochrane hospodárskej súťaže ide o ochranu spotrebiteľa pred účinkami protisúťažného správania sa podnikateľa (podnikateľov). Napríklad, ak by šlo o kontrolu možného zneužitia dominantného postavenia na trhu výrobkov a služieb pre spotrebiteľov, tak je zrejmé, že o žiadne vzťahy medzi podnikateľmi by nešlo. Išlo by o jednostranné konanie dominantného podnikateľa ohrozujúce spotrebiteľov. Preto podľa sťažovateľky z pohľadu kontrolovaných vzťahov niet rozdielu medzi výkonom kontroly u podnikateľa, u ktorého je riziko zneužívania jeho dominantného postavenia, a podnikateľa, u ktorého je riziko, že porušuje predpisy potravinového práva.

3.16 Sťažovateľka ďalej namieta, že došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu požiadaviek na rešpektovanie obydlia, resp. súkromia pri posúdení zákonnosti výkonu kontroly.

3.17 Krajský súd podľa sťažovateľky nezohľadnil ústavné požiadavky kladené na výkon kontroly v jej priestoroch, čím porušil jej základné právo na súkromie a obydlie, ale aj na súdnu ochranu. Ide najmä o existenciu predchádzajúceho príkazu (poverenia), a to vydaného buď súdom, alebo aj samotným orgánom verejnej správy, pričom v druhom prípade musí byť zachovaná možnosť jeho efektívneho súdneho prieskumu, ktorý nesmie

byť odsunutý až do fázy konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, ktoré bolo vydané ako výsledok kontroly. Ďalej ide o zabezpečenie tretej nezávislej osoby. Keďže tieto podmienky výkonu kontroly neboli splnené, sťažovateľka namieta, že nemala žiadnu možnosť overiť si predmet kontroly, a to či už pri jej začatí, alebo počas jej priebehu, a nemala ani možnosť kontrolovať zákonný rámec kontroly alebo jej primeranosť.

3.18 V ďalšom sťažovateľka namieta nezohľadnenie faktických rizík lovenia dôkazov v rámci kontroly vykonanej u nej.

3.19 Sťažovateľka poukazuje aj na to, že potreba zabezpečiť procedurálne mechanizmy na preskúmanie zákonnosti (ústavnosti) výkonu úradných kontrol potravín je o to väčšia, o čo intenzívnejšia je hrozba sankcie. Je v právomoci RVPS udeliť pokuty za správne delikty až do sumy 5 000 000 €. Minimálnu pokutu vo výške 1 000 000 € môže RVPS udeliť už aj za úplne banálne pochybenie, akým by napríklad mohol byť predaj trvanlivej potraviny s dlhou dobou minimálnej trvanlivosti (napr. konzervované potraviny) jeden deň po uplynutí doby minimálnej trvanlivosti, ak by išlo o opakované konanie toho istého podnikateľa.

3.20 Napokon sťažovateľka namieta porušenie práva na zákonného sudcu.

3.21 V zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu má účastník konania právo na to, aby každý spor alebo iná právna vec sa pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie v zmysle čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v rámci konania o prejudiciálnej otázke. V takomto prípade tvorí výklad práva Európskej únie obsiahnutý v rozsudku SDEÚ súčasťou právneho základu rozhodovania vo veci samej (IV. ÚS 206/08 a IV. ÚS 95/2010).

3.22 Podľa názoru sťažovateľky krajský súd mal povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku SDEÚ. Časť odôvodnenia rozsudku oprel totiž o záver, podľa ktorého je vykonaná kontrola v súlade s nariadením.

3.23 V konaní, v ktorom sa sťažovateľka dovoľavala preskúmania súladu kontroly so základným právom na rešpektovanie práva súkromia a obydlia, sa krajský súd nemal obmedziť na skúmanie súladu postupu orgánu verejnej správy s nariadením, ale mal preskúmať aj to, či sa ochrana základných práv a slobôd, ktorej sa sťažovateľka v tejto veci domáhala, vzťahuje aj na také správne konanie, ktorým sa vykonáva nariadenie. Inými slovami, mal preskúmať aj to, či sa ochrana súkromia a obydlia tak, ako to tvrdí sťažovateľka, vzťahuje aj na uplatňovanie nariadenia. Podstatným pre spor tak bola otázka výkladu nariadenia a jeho väzba na základné práva, ktoré musia byť zachované v prípade uplatňovania nariadení podľa európskeho práva (základné práva vyplývajúce z charty, vrátane práva na ochranu obydlia podľa čl. 7 charty). Výsledok konania tak závisel od otázky, či pri výkone kontroly v obchodných a skladových priestoroch podľa nariadenia majú byť zachované garancie podľa čl. 7 charty a či sa tieto garancie majú posudzovať rovnako ako garancie, ktoré vyplývajú z judikatúry ESLP k čl. 8 dohovoru.

3.24 Keďže krajský súd bez ďalšieho odmietol posudzovať súlad výkonu kontroly s ústavnými garanciami základných práv s poukazom na to, že ide o výkon kontroly podľa nariadenia, a bez toho, aby predložil prejudiciálnu otázku o výklade relevantných ustanovení nariadenia vo vzťahu k čl. 7 charty, podľa názoru sťažovateľky porušil jej základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 7 charty.

3.25 Sťažovateľka napokon v tejto súvislosti poznamenáva, že pre povinnosť všeobecného súdu predložiť prejudiciálnu otázku nie je relevantné, či sa sťažovateľka v konaní vedenom všeobecným súdom tejto možnosti dovoľavala (IV. ÚS 95/2010).

4. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojitosti so základným právom na ochranu súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na ochranu obydlia podľa čl. 21 Ústavy Slovenskej republiky a právo na

rešpektovanie súkromia podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojitosti so základným právom na rešpektovanie obydlia podľa čl. 7 Charty základných práv Európskej únie, rozsudkom Krajského súdu v Prešove spisová značka 1S/16/2015 zo dňa 29. septembra 2015 porušené boli.

II. Rozsudok Krajského súdu v Prešove spisová značka 1S/16/2015 zo dňa 29. septembra 2015 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] trovy konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky do 10 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

5. Z doplnujúceho podania sťažovateľky z 10. októbra 2016 (na základe výzvy ústavného súdu) vyplýva, že v súdnom konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 2 S 270/2015 uznesením z 24. augusta 2016 bol žalobe sťažovateľky o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ŠVPS sp. zn. 3061/2015 z 12. novembra 2015 priznaný odkladný účinok, a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

II.

Napadnutý rozsudok krajského súdu

6. Z rozsudku krajského súdu č. k. 1 S 16/2015-118 z 29. septembra 2015 vyplýva, že ním bol zamietnutý návrh sťažovateľky proti RVPS na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy.

Podľa konštatovania krajského súdu zo záznamu RVPS z 23. januára 2015 zachycujúceho priebeh kontroly vyplýva podrobný (v 14 bodoch uvedený) predmet kontroly s tým, že pri kontrole bola prítomná vedúca obchodného domu [REDAKOVANÉ], ktorá bola aj oboznámená s obsahom záznamu, a to ako osoba oprávnená konať za kontrolovaný subjekt.

Podľa názoru krajského súdu účelom konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v OSP je poskytnutie súdnej ochrany fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, ak tento

zásah bol zameraný proti nej. Súdne konanie má byť zárukou, že súd vyslovením povinnosti odporcu nepokračovať v porušovaní práva navrhovateľa a v príkaze obnoviť stav pred zásahom vytvorí reálny predpoklad na eliminovanie nezákonného stavu, ktorý vznikol protiprávnym konaním, prípadne aj nekonaním orgánu verejnej správy. Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 250v pojem zásah nedefinuje a jeho definíciu neobsahuje ani iný zákon. Z ustanovenia vyplýva, že ide o súdnu ochranu pred faktickými nezákonnými zásahmi orgánov verejnej moci, ktoré nie sú rozhodnutím alebo iným individuálnym aktom. Možno teda povedať, že zásah je nezákonný, resp. protiprávny útok orgánu verejnej moci proti subjektívnym právam fyzickej alebo právnickej osoby spočívajúci v postupoch orgánu verejnej správy alebo v jeho činnosti, úkone, pokyne, prípadne nečinnosti. Musí pritom ísť o priamy zásah do subjektívnych práv navrhovateľa.

V predmetnej veci sťažovateľka tvrdí, že došlo k zásahu do jej súkromia a obydlia v rozpore s čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a čl. 16 ústavy. Cieľom ochrany podľa § 250v OSP je preto ukončenie nezákonného zásahu správneho orgánu, proti ktorému sa fyzická alebo právnická osoba nemôže brániť inými prostriedkami.

Tak zo zákona o potravinách, ako aj z nariadenia jednoznačne vyplýva, že RVPS bola oprávnená vykonať kontrolu v prevádzke sťažovateľky, vstúpiť do jej obchodných a skladových priestorov, a teda sťažovateľka žiadnym spôsobom nedefinovala, ktoré ustanovenie zákona o potravinách, resp. nariadenia vlastne RVPS porušila. Z námietok sťažovateľky v žiadnom prípade nevyplýva, že by RVPS vstupovala do iných priestorov, ako jej to umožňuje zákon o potravinách, resp. nariadenie, a jej námietky uvedené v návrhu sú veľmi všeobecné a nepoukazujú na konkrétny subjektívny zásah do jej práv ako právnickej osoby.

Je notoricky známe, že rozsah ochrany súkromia právnickej osoby je oproti fyzickej osobe zjavne obmedzený. Ústava v čl. 16 upravuje, že nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Zo záznamu nevyplýva, že by RVPS postupovala v tejto veci v rozpore s ústavou, pretože kontrolovala prevádzku sťažovateľky, čo je plne v intenciách zákona o potravinách a nariadenia.

Pri doslovnom gramatickom výklade čl. 16 ústavy a čl. 8 dohovoru sa javí, že tieto ustanovenia sú na právnickú osobu neaplikovateľné, pretože právnická osoba je organizáciou osôb alebo majetku, ktorá sa vytvára na určitý účel a ktorej objektívne právo

priznáva vlastnú právnu subjektivitu. Je teda jednoznačne polemické, či právnická osoba má právo na súkromie. Aplikovanie judikátov vo vzťahu ku kontrole hospodárskej súťaže štátnymi orgánmi je nenáležité, pretože pri týchto kontrolách ide o kontrolu obchodnoprávných vzťahov.

Zostáva teda posúdiť namietaný zásah RVPS z hľadiska neoprávneného zasahovania, ktorým je také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje legitímny cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie legitímneho cieľa.

V súvislosti s námietkou sťažovateľky, že jej nebol známy rozsah kontroly, a teda nemohla zistiť, či RVPS neprekročila svoje kompetencie, treba zdôrazniť, že aj táto námietka je veľmi všeobecná, pričom sťažovateľka neuviedla žiadne konkrétne poukazujúce na to, že by zamestnanci RVPS vykonávali kontrolnú činnosť nad rámec zákona o potravinách a nariadenia. Naopak, z prípisu sťažovateľky z 27. januára 2015 vyplýva, že kontrolné zistenia definované ako nedostatky sťažovateľka akceptovala.

Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že nie je dôvodná námietka sťažovateľky, podľa ktorej pri kontrole nebola prítomná tretia osoba, pretože zo záznamu je zrejmé, že pri kontrole bola prítomná vedúca obchodného domu.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, podľa ktorej nebolo predložené poverenie na vykonanie kontroly, treba poukázať na tú skutočnosť, že zo zákona o potravinách jednoznačne vyplýva potreba poverenia na vykonanie kontroly iba v prípade, ak sa kontrola vykonáva mimo obvodu RVPS, čo však v tomto prípade nie je dané.

Čo sa týka námietky o zásahu do súkromia a obydlia, treba uviesť, že z judikatúry ústavného súdu jednoznačne vyplýva, že predovšetkým ochrana obydlia vo vzťahu k právnickej osobe nie je taká intenzívna, ako vo vzťahu k fyzickej osobe. Navyše je podstatné, že kontrola nebola vykonávaná v sídle sťažovateľky v Bratislave, ale v jej obchodných priestoroch, a keďže potraviny sú umiestňované aj v sklade, bolo možné kontrolu realizovať aj v týchto priestoroch.

Ďalej je potrebné zdôrazniť, že zamestnanci orgánov kontroly potravín vykonávajúci úradné kontroly potravín sú pri výkone kontroly oprávnení vstupovať v prevádzkovom čase do priestorov, v ktorých sa potraviny vyrábajú, manipuluje sa s nimi alebo sa umiestňujú na trh, požadovať od prevádzkovateľa vysvetlenia, informácie, údaje, doklady a iné písomnosti

na výkon kontroly, nazerať do nich a vyhotovovať fotografickú dokumentáciu, ak to považujú za potrebné. Ak sú tieto súčasťou obchodného tajomstva, sú zamestnanci orgánov kontroly potravín povinní o týchto skutočnostiach zachovávať mlčanlivosť (§ 20 ods. 8 zákona o potravinách).

Výklad prezentovaný sťažovateľkou v súvislosti so zásahom do súkromia právnickej osoby kontrolnými orgánmi v obchodných priestoroch považuje krajský súd za absurdný a ňou uvádzaná judikatúra či už ESLP, alebo SDEÚ je na predmetnú vec neaplikovateľná. Sťažovateľka ako právnická osoba realizujúca predaj potravín vrátane ovocia a zeleniny je povinná strpieť vykonávanú kontrolu, pričom zo záznamu je zrejmé, že RVPS nerealizovala žiaden nezákonný zásah, kontrolovala iba tie oblasti, ktoré už boli spomínané.

III.

Vyjadrenia odporcu, dotknutej osoby a replika sťažovateľky

7. Ústavný súd prijal uznesením č. k. II. ÚS 792/2016-19 sťažnosť na ďalšie konanie a následne umožnil odporcovi v konaní, ako aj dotknutej osobe zaujať k sťažnosti stanovisko.

Vyjadrenie odporcu

8. Listom č. Spr/10100/2016 zo 7. decembra 2016 doručeným ústavnému súdu 14. decembra 2016 sa k sťažnosti vyjadril krajský súd ako odporca v konaní.

8.1 Podľa odporcu krajský súd vo veci sp. zn. 1 S 16/2015 konal o návrhu na zakázanie odporcovi pokračovať v nezákonných zásahoch do jeho práv orgánom verejnej správy. Krajský súd konal v medziach svojej právomoci a v zmysle zákonných ustanovení uvedených v rozsudku č. k. 1 S 16/2015-118 z 29. septembra 2016 o návrhoch aj rozhodol. Príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie uplatnených nárokov v správnom súdnictve krajský súd podľa svojich slov interpretoval a aplikoval s tým, že jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú podľa názoru krajského súdu logické, a preto aj legitímne a právne akceptovateľné. Postup krajského súdu pri prerokovaní sťažovateľkou podaného návrhu bol podľa krajského súdu legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou interpretácie na vec

použitých zákonných ustanovení a vylučujúcich možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

8.2 Krajský súd zároveň dodal: „*Ak sťažovateľka namieta, že povinnosťou orgánu verejnej správy bolo oznámiť jej predmet kontroly, súd v tejto súvislosti opätovne poukazuje na nariadenie (ES) č. 882/2004 z 29. apríla 2004 o úradných kontrolách uskutočňovaných s cieľom zabezpečiť overovanie dodržiavania potravinového a krmivového práva a predpisov o zdraví zvierat a o starostlivosti o zvieratá. V úvodnej časti pod bodom 13. toto nariadenie upravuje, že je potrebné, aby frekvencia úradných kontrol bola pravidelná a úmerná riziku, berúc pritom do úvahy výsledky kontrol, ktoré vykonávali prevádzkovatelia v oblasti krmív a potravín v rámci programov kontroly na základe HACCP alebo v rámci programov zabezpečenia kvality, ak sú tieto programy navrhnuté tak, aby spĺňali požiadavky potravinového a krmivového práva a predpisov o zdraví zvierat a o starostlivosti o zvieratá. Je potrebné, aby v prípade podozrenia z nedodržiavania predpisov vykonávali kontroly ad hoc. Je potrebné, aby ďalšie kontroly ad hoc vykonávali kedykoľvek a to aj v prípade, keď neexistuje podozrenie z nedodržiavania predpisov. ...*

Aj keď je síce pravdivé tvrdenie, že navrhovateľovi, teda sťažovateľke, bol iba všeobecne známy rozsah kontroly, že tento bude vykonaný v predajných priestoroch a skladových priestoroch, prevádzky sťažovateľky navrhovateľ bol povinný jednoznačne označiť, ako odporca pri vykonávaní kontroly prekročil svoje oprávnenia. Nezákonný zásah orgánu verejnej správy teda znamená, že subjektívne práva navrhovateľa (sťažovateľky) boli porušené buď nesplnením konkrétnej povinnosti uloženej kontrolnému orgánu príslušným právnym predpisom, alebo prekročením rozsahu kompetencií. Navrhovateľ v návrhu žiadne takéto porušenie v konaní pred Krajským súdom v Prešove nenamietal. ...

Ak sťažovateľka tvrdí, že vo vzťahu k nej išlo o zúženie rozsahu pojmu obydlie a súkromie pre účely článku 8 Dohovoru a článku 16 a 21 Ústavy Slovenskej republiky je potrebné vychádzať z definície súkromia a obydlia. Garanciu práva na súkromie na európskej úrovni zabezpečuje predovšetkým Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná. Podľa článku 8 Dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov,

kedy je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti, v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných. ...

Z návrhu navrhovateľa, vyjadrenia odporcu v konaní vedenom pod sp. zn.: 1 S/16/2015 je nesporné, že kontrolný orgán nevykonával kontrolu v tzv. administratívnych priestoroch navrhovateľa, ktoré by pri tom najextenzívnejšom výklade pojmu obydlie a súkromie bolo možné považovať za obydlie a vykonanie kontroly za porušenie práva na súkromie tak, ako v návrhu doručenom Krajskému súdu v Prešove uviedla sťažovateľka. Je potrebné predovšetkým poukázať na tú skutočnosť, že ak sťažovateľka tvrdí, že kontrola sa vykonávala v priestoroch, ktoré sú aspoň z časti prístupné verejnosti, a že i naďalej ide o priestory, v ktorých podnikateľ môže vymedziť konkrétny priestor a čas, kde, resp. kedy nemajú spotrebitelia prístup, môže teda vyčleniť prevádzkové priestory, ktoré nie sú prístupné tretím osobám a v prípade úradných kontrol potravín je však podnikateľ povinný vpustiť kontrolný orgán do všetkých priestorov, vrátane priestorov verejnosti neprístupných a riadne s orgánom verejnej správy spolupracovať pod hrozbou uloženia pokuty za neposkytnutie súčinnosti, a preto z tohto dôvodu spĺňajú skladové a obchodné priestory vymedzenie pojmu obydlie na rozdiel od verejného priestoru. ...

Súd zotrváva na názore, že rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva a Európskeho súdneho dvora Európskej únie vo vzťahu k právam hospodárskej súťaži nie sú vo vzťahu ku kontrolám orgánmi regionálnej, veterinárnej a potravinovej správe aplikovateľné. Použitie uvedených rozsudkov je možné iba v prípadoch, kedy ide o identický alebo podobný skutkový stav ako v pojednávanej veci pod sp. zn.: 1S/16/2015. Z návrhu (v súdnom spise Krajského súdu v Prešove) podobnosť v žiadnom prípade nevyplýva, vzhľadom na už konštatovanú nekonkrétnosť návrhu zo dňa 13. apríla 2015. ...

V súvislosti s námietkami sťažovateľky, že súd neposúdil, či boli splnené podmienky nevyhnutnosti kontroly v demokratickej spoločnosti, inšpekcia bola vykonaná bez predchádzajúceho príkazu vydaného súdom, kontrolný orgán širokou právomocou ohľadom kontroly, počas výkonu kontroly nebola prítomná tretia osoba, podľa názoru súdu rozsah právomoci regionálnej, veterinárnej a potravinovej správy je daný zákonom č. 152/1995

Z.z. o potravinách v znení neskorších predpisov v ustanovení § 1 ods. 1, 2, § 21 ods. 1 písm. b/ až d/, § 30 ods. 8.

Z ustanovenia Nariadenia (ES) č. 882/2004 a článku 3 bod 2 je zrejmé, že úradné kontroly sa budú uskutočňovať bez predchádzajúceho upozornenia, okrem auditu. Nevyhnutnosť kontroly a jej frekvencia vyplýva jednoznačne z Nariadenia (ES) č. 882/2004 a to úvodnej časti bodu 13. Aplikovateľnosť rozsudkov ESD je potrebné posudzovať individuálne a neporovnateľná situácia vo vzťahu k ochrane súkromia vo veciach hospodárskej súťaže a ochrane zdravia spotrebiteľa.

Zo zákona č. 152/1995 Z. z. a Nariadenia (ES) č. 882/2004 nevyplýva, žeby bolo povinnosťou kontrolného orgánu kontrolu vopred oznámiť aj predmet kontroly, pretože by došlo k zmareniu účelu realizovanej kontroly.“

8.3 Krajský súd zároveň súhlasil s upustením od ústneho pojednávania vo veci pred ústavným súdom.

Vyjadrenie dotknutej osoby

9. Listom č. 73/2017 z 19. januára 2017 doručeným ústavnému súdu 23. januára 2017 sa k sťažnosti vyjadrila Regionálna veterinárna a potravinová správa Poprad ako dotknutá osoba v konaní pred ústavným súdom.

9.1 Dotknutá osoba vo svojom vyjadrení uviedla: *„V prípade úradných kontrol potravín sú naplnené všetky znaky pre uplatnenie výnimky z čl. 8 Dohovoru. Úradné kontroly vykonáva oprávnený subjekt na základe zákona o potravinách, ktorý je v súlade s Ústavou SR, čiže garantuje základné práva a slobody kontrolovaného subjektu, v demokratickej spoločnosti je takýto zásah nevyhnutný, nakoľko zabezpečuje bezpečnosť potravín, chráni spotrebiteľa ako subjekt s menším rozsahom právomoci oproti kontrolovanému subjektu a úradné kontroly zabezpečujú ochranu zdravia ľudí, pričom sledujú legitímny cieľ verejného blaha. ...*

Je nepochybné, že prevádzkareň, kde sú na trh umiestňované potraviny s cieľom ich predaja konečnému spotrebiteľovi, nemôže byť považovaná za obydlie s garantovanou ochranou súkromia a nedotknuteľnosti. Takýto výklad by išiel nepochybne nad rámec dikcie

čl. 8 Dohovoru. Keby tomu tak bolo, každý spotrebiteľ by už vstupom do prevádzkarne zasiahol do súkromia a nedotknuteľnosti žalobcu, čo by bolo v rozpore so samotným účelom ním vykonávanej činnosti, ktorou je predaj potravín. ...

Kontrolný orgán pri výkone kontroly svojimi aktivitami nijako nezasahoval do súkromnej sféry účastníka konania (napr. nezákonnou prehliadkou kancelárií, kontrolou pošty alebo emailov a podobne), ale vykonával kontrolu potravín podľa zákona o potravinách a osobitného predpisu iba v rámci prevádzkových priestorov.

... frekvencia úradných kontrol bola pravidelná a úmerná riziku, berúc pri tom do úvahy výsledky kontrol, ktoré vykonali prevádzkovatelia v oblasti krmív a potravín v rámci programov kontroly na základe HACCP alebo v rámci programov zabezpečenia kvality, ak sú tieto programy navrhnuté tak, aby spĺňali požiadavky potravinového a krmivového práva a predpisov o zdraví zvierat a o starostlivosti o zvieratá. Je potrebné, aby sa v prípade podozrenia z nedodržania predpisov vykonávali kontroly ad hoc. Je potrebné, aby ďalšie kontroly ad hoc vykonávali kedykoľvek, a to aj v prípade, keď neexistuje podozrenie z nedodržania predpisov.

Orgán kontroly postupoval i v danom prípade zákonným spôsobom v rozsahu svojej pôsobnosti, kontrolné činnosti, ktoré vykonával sú logickým a zákonným dôsledkom jeho postupu s cieľom zistiť, či právnická osoba dodržiava predpisy potravinového práva. Je jasné a nesporné, že sa o nezákonný zásah nejedná, a preto aj túto námietku považujeme za irelevantnú.

Predmet kontroly bol zameraný na dodržiavanie zákona o potravinách, pričom orgán kontroly nepresiahol rozsah zákona pri výkone úradnej kontroly.

Prevádzkovatelia potravinárskych podnikov sú v zmysle platnej potravinovej legislatívy, povinní nielen zabezpečiť, aby potraviny spĺňali požiadavky zákona o potravinách, ale aj overoval či sa také požiadavky plnia. ...

Zároveň uvádzame, že výkon každej úradnej kontroly je priamo na mieste ohlásený zástupcovi prevádzkovateľa. V danom prípade bol zástupca Sťažovateľky s výkonom úradnej kontroly a výsledkom úradnej kontroly oboznámený, a na znak súhlasu záznam o vykonaní úradnej kontroly sa na mieste podpísal. ...

Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že nie je dôvodná námietka sťažovateľky, podľa ktorej pri kontrole nebola prítomná tretia osoba, pretože zo záznamu je

zrejme, že pri výkone kontroly bola prítomná vedúca prevádzky, ktorá bola oboznámená s obsahom záznamu, a tá ako osoba oprávnená konať za kontrolovaný subjekt, následne úradný záznam podpísala, čím vyjadrila súhlas s priebehom kontroly a uvedenými nedostatkami, ktoré boli zistené. ...

RVPS Poprad poukazuje na jednoznačne vymedzené zákonné právo vykonávať úradné kontroly potravín bez prechádzajúceho ohlásenia, bez akékoľvek povolenia a súhlasu ďalšieho orgánu (samozrejme vo frekvenciách stanovených určeným spôsobom), s vymedzeným oprávnením zamestnancov orgánu úradnej kontroly potravín vstupovať v prevádzkovom čase aj mimo prevádzkového času do priestorov, v ktorých sa preukázateľne zdržiavajú osoby a v ktorých sa potraviny vyrábajú, manipuluje sa s nimi alebo sa umiestňujú na trh. (§ 20 ods. 8 zákona o potravinách, čl. 3 ods. 1 až 3, čl. 4 a čl. 10 ods. 2 písm. a) až i) Nariadenia (ES) č. 882/2004).

Oprávnenie orgánu úradnej kontroly potravín vstupovať do priestorov, v ktorých sa preukázateľne zdržiavajú osoby a v ktorých sa potraviny vyrábajú, manipuluje sa s nimi, alebo sa umiestňujú na trh, mu prináleží z osobitného právneho predpisu, ktorým je zákon o potravinách, a preto orgán úradnej kontroly potravín nepotrebuje schválenie kontroly žiadnym nezávislým orgánom vopred, je to nemožné z právneho aj z praktického hľadiska.“

Replika sťažovateľky

10. Listom doručeným ústavnému súdu 28. decembra 2016 sa k stanovisku odporcu vyjadrila sťažovateľka (replika).

10.1 Sťažovateľka je presvedčená, že argumentácia krajského súdu uvedená vo vyjadrení je v tomto prípade irelevantná a nesúvisí priamo s namietaným porušením základných práv označených v ústavnej sťažnosti. Navyše je presvedčená, že jej argumentácia uvedená v ústavnej sťažnosti podáva vyčerpávajúce odpovede vyvracajúce všetky námietky krajského súdu uvedené vo vyjadrení krajského súdu.

10.2 Sťažovateľka uviedla, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci pred ústavným súdom.

IV.

Závery ústavného súdu

11. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti sťažovateľky je posúdiť, či krajský súd v konaní o žalobe o ochranu pred nezákonným zásahom RVPS podľa § 250v OSP poskytol sťažovateľke ochranu ňou označeným ústavným právam a slobodám v súlade s ústavnými požiadavkami, a to vzhľadom na sťažovateľkou vznesené námietky.

K namietanému porušeniu základného práva na ochranu obydlia podľa čl. 21 ústavy

12. Ústavný súd k tejto časti sťažnosti uvádza, že sťažovateľka je právnická osoba, ktorá vo svojej prevádzke, v ktorej prebehla kontrola RVPS, vykonáva podnikateľskú činnosť. Tieto priestory, ktoré boli predmetom kontroly zo strany RVPS, nemožno subsumovať pod pojem „obydlie“ tak, ako je definované v čl. 21 ústavy (ústavný súd poukazuje, že pojem „obydlie“ v čl. 8 dohovoru je na rozdiel od rovnakého pojmu „obydlie“ upraveného v čl. 21 ústavy vykladaný naopak širšie, keďže tento pojem v anglickom texte „home“ a vo francúzskom „domicile“ sa môže v zmysle judikatúry ESĽP vzťahovať aj na kanceláriu, v ktorej fyzická osoba vykonáva slobodné povolanie, alebo za určitých okolností môže zahŕňať aj sídlo a obchodné priestory podnikateľa; porov. Niemietz v. Nemecko, rozsudok zo 16. 12. 1992, body 30 – 31; Société Colas Est a ostatní v. Francúzsko, č. 37971/97, rozsudok zo 16. 4. 2002, body 40 – 41), a nemožno na ne vzťahovať ochranu zaručenú čl. 21 ústavy (pozri text čl. 21 ods. 3, z ktorého jasne vyplýva, že „obydlím“ sa podľa toho článku nerozumejú obchodné priestory podnikateľských subjektov). Obydlie je totiž užší pojem ako súkromie (pod ktoré za určitých okolností spadá v zmysle judikatúry ústavného súdu aj prevádzka či obchodné priestory podnikateľských subjektov), ktoré je chránené na iných miestach ústavy, a preto ho v zásade nemožno vzťahovať na prevádzku podnikateľského subjektu, ktorým je sťažovateľka.

12.1 V tejto časti preto ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľky vyhovieť nemohol, pretože absentuje príčinná súvislosť medzi namietaným porušením označeného práva na ochranu obydlia a sťažovateľkou opísaným skutkovým a právnym stavom.

K namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy

13. Podľa názoru sťažovateľky mal krajský súd povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku SDEÚ. Časť odôvodnenia rozsudku oprel totiž o záver, podľa ktorého je vykonaná kontrola v súlade s nariadením.

13.1 Princíp zákonného sudcu treba pokladať za celkom neopomenuteľnú podmienku výkonu súdnej moci, keďže na jednej strane dotvára a upevňuje sudcovskú nezávislosť a na strane druhej predstavuje pre účastníka konania záruku, že na rozhodnutie jeho vecí sú povolané súdy a sudcovia podľa vopred ustanovených zásad tak, aby bola zachovaná zásada pevného a náhodného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený – pre rôzne dôvody a rozličné účely – výber súdov a sudcov „ad hoc“ (porov. I. ÚS 239/04).

13.2 Právo na zákonného sudcu v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy je potrebné vykladať a uplatňovať aj v kontexte ďalších aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru (porov. I. ÚS 225/03).

13.3 Ústavný súd v minulosti už uviedol, že nepredloženie veci SDEÚ v prípadoch, keď je príslušný súd povinný tak urobiť, môže znamenať odňatie veci zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (porov. IV. ÚS 270/2012, IV. ÚS 299/2012 alebo mutatis mutandis IV. ÚS 206/08).

13.4 Ako vyplýva z napadnutého rozsudku krajského súdu, tento aplikoval pri svojej rozhodovacej činnosti zákon o potravinách a nariadenie, pričom ich ustanovenia vyložil a aplikoval v súlade s ich znením a účelom a nemožno dospieť k záveru, že krajský súd otázky týkajúce sa vykonania kontroly potravín v prevádzke sťažovateľky príslušným orgánom verejnej správy (RVPS) posúdil ústavne neakceptovateľným spôsobom, resp.

spôsobom, ktorý by viedol k pochybnostiam v otázke správneho výkladu a aplikácie ustanovení zákona potravinách či otázke výkladu samotného nariadenia. Treba tiež dodať, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že podstata úvahy krajského súdu spočíva práve v tom, že považuje ustanovenia nariadenia za dostatočne jasné, ich výklad a interpretácia sa ani nestali sporné, a preto v okolnostiach danej veci ani nepripadalo do úvahy predloženie prejudiciálnej otázky SDEÚ.

13.5 Krajský súd preto tým, že sa neobrátil na SDEÚ s prejudiciálnou otázkou týkajúcou sa aplikácie a výkladu príslušných noriem, neporušil základné právo sťažovateľky na zákonného sudcu v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru a základného práva podľa čl. 7 charty

14. Komentujúc v čase rozhodovania krajského súdu platný a účinný § 250v OSP, ústavný súd v úvode k tejto časti uvádza, že účelom konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy je poskytnutie ochrany fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný. Cieľom konania podľa § 250v OSP bolo posilnenie ochrany fyzických a právnických osôb pred takými zásahmi, ktoré nie sú založené na konkrétnom rozhodnutí orgánu verejnej správy, ale spočívajú vo faktickej činnosti proti nej (porov. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžnz 5/2015).

14.1 Pojem nezákonný zásah nebol definovaný v Občianskom súdnom poriadku ani v inom právnom predpise. Nezákonný zásah musí mať verejnoprávnu povahu. Pojem zásah možno vykladať ako aktívne konanie vykazujúce znaky bezprostredného zásahu zameraného proti poškodenému, resp. proti nemu priamo vykonaného. Zásahom vyvolané účinky na poškodeného sú definitívne, t. j. inými prostriedkami nápravy ako súdnym donútením neodstrániteľné (ibid).

14.2 Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžz 1/2010 (R 43/2011) k definícii pojmu nezákonný zásah poukazuje na to, že ide o súdnu ochranu pred faktickými nezákonnými zásahmi orgánov verejnej moci, ktoré nie sú rozhodnutím alebo iným individuálnym aktom. Judikatúra považuje za zásah nezákonný, resp. v širšom zmysle protiprávny útok orgánov verejnej moci proti subjektívnym verejným právam fyzickej alebo právnickej osoby spočívajúci v postupoch orgánu verejnej správy alebo v jeho činnosti, úkone, pokyne, prípadne nečinnosti. Musí ísť o priamy zásah do subjektívnych verejných práv (napr. porušenie práva na život, práva na osobnú slobodu, práva na ochranu vlastníctva, práva na ochranu obydli a pod.). Takýto zásah orgánu verejnej správy správny súd nemôže zrušiť, môže však správnenmu orgánu zakázať, aby v porušovaní dotknutého práva pokračoval, a ak je to možné správnenmu orgánu prikázať, aby obnovil stav pred zásahom. Cieľom ochrany podľa § 250v OSP je teda ukončenie nezákonného zásahu správneho orgánu, proti ktorému sa fyzická alebo právnická osoba nemôže brániť inými prostriedkami.

14.3 Podľa § 18 ods. 1 zákona o potravinách (účinného v čase vykonania kontroly) Úradná kontrola potravín sa vykonáva

- a) na všetkých stupňoch výroby, spracúvania potravín a ich distribúcie,
- b) nad dovozom potravín z tretích krajín a vývozom,
- c) nad dodržiavaním podmienok zdravotnej spôsobilosti podľa osobitných predpisov určujúcich požiadavky na osobnú hygienu a hygienu osôb priamo alebo nepriamo zúčastnených na výrobe potravín, manipulácii s nimi a ich umiestnení na trh,
- d) nad dodržiavaním zákazu klamlivej reklamy potravín.

Podľa § 18 ods. 2 zákona o potravinách (účinného v čase vykonania kontroly) úradnou kontrolou potravín sa overuje dodržiavanie požiadaviek ustanovených týmto zákonom a osobitnými predpismi v oblastiach a na účel uvedený v odseku 1; neuplatňuje sa, ak ide o metrologickú kontrolu a metrologický dozor, veterinárne kontroly podľa osobitného predpisu, ako aj kontrolu krmív podľa osobitného predpisu.

Podľa § 18 ods. 3 zákona o potravinách (účinného v čase vykonania kontroly) orgány uvedené v § 21 ods. 1 písm. b) až d) vykonávajú úradnú kontrolu potravín podľa osobitného predpisu. Úradná kontrola potravín sa môže vykonávať nepretržite; ak z konania alebo

charakteru kontrolovanej osoby vyplýva odôvodnený záver, že môže dôjsť k ohrozeniu života alebo zdravia osoby poverenej výkonom kontroly alebo k mareniu výkonu úradnej kontroly, úradná kontrola sa vykoná za spoluúčasti príslušníkov Policajného zboru.

Podľa § 19 ods. 1 zákona o potravinách (účinného v čase vykonania kontroly) orgán úradnej kontroly potravín v rámci svojej pôsobnosti na základe zistení pri výkone úradnej kontroly potravín prijme opatrenia podľa osobitného predpisu.

Podľa § 19 ods. 5 zákona o potravinách (účinného v čase vykonania kontroly) orgán úradnej kontroly potravín pri zistení alebo podozrení z vážneho alebo bezprostredného ohrozenia zdravia ľudí potravinami alebo pri ohrození bezpečnosti potravín nariaďuje opatrenie podľa odseku 1; opatrenie zruší, ak sa podozrenie nepotvrdí.

Podľa § 20 ods. 8 zákona o potravinách (účinného v čase vykonania kontroly) zamestnanci orgánov úradnej kontroly potravín vykonávajúci úradné kontroly potravín sú pri výkone kontroly oprávnení

a) vstupovať v prevádzkovom čase a mimo prevádzkového času do priestorov, v ktorých sa preukázateľne zdržiavajú osoby a v ktorých sa potraviny vyrábajú, manipuluje sa s nimi alebo sa umiestňujú na trh,

b) požadovať od prevádzkovateľov vysvetlenie, informácie, údaje, doklady a iné písomnosti potrebné na výkon kontroly a nazerať do nich a vyhotovovať z nich kópie alebo výpisy, ako aj vyhotovovať fotografickú dokumentáciu, ak to považujú za potrebné; ak sú tieto súčasťou obchodného tajomstva, zamestnanci orgánov úradnej kontroly potravín sú povinní o týchto skutočnostiach zachovávať mlčanlivosť.

Podľa § 20 ods. 9 zákona o potravinách (účinného v čase vykonania kontroly) zamestnanci orgánov úradnej kontroly potravín vykonávajúci úradné kontroly potravín sú oprávnení na základe skutočností zistených úradnou kontrolou potravín ukladať na mieste opatrenia podľa odseku 12, § 19 ods. 2 a opatrenia podľa osobitných predpisov.

Podľa § 20 ods. 10 zákona o potravinách (účinného v čase vykonania kontroly) opatrenie podľa odseku 9 oznámi zamestnanec orgánu úradnej kontroly potravín ústne príslušnému zodpovednému zamestnancovi prevádzkovateľa a bezodkladne o ňom vyhotoví záznam o úradnej kontrole potravín.

Podľa § 20 ods. 11 zákona o potravinách (účinného v čase vykonania kontroly) ak prevádzkovateľ nesúhlasí s uloženým opatrením, môže proti nemu podať ústne námietky,

ktoré orgán úradnej kontroly potravín uvedie v zázname podľa odseku 10 alebo ich môže podať písomne do piatich pracovných dní. Podané námietky nemajú vo vzťahu k uloženým opatreniam odkladný účinok. O podaných námietkach rozhodne vedúci zamestnanec príslušného orgánu úradnej kontroly potravín do piatich pracovných dní odo dňa ich podania. Písomné vyhotovenie rozhodnutia o námietkach sa doručuje prevádzkovateľovi a je konečné.

Podľa § 21 zákona o potravinách (účinného v čase vykonania kontroly) orgány štátnej správy vo veciach úradnej kontroly potravín podľa tohto zákona a osobitných predpisov sú:

- a) ministerstvo a ministerstvo zdravotníctva,
- b) orgány verejného zdravotníctva,
- c) štátna veterinárna a potravinová správa,
- d) regionálne veterinárne a potravinové správy.

14.4 Sťažovateľka sa na krajskom súde žalobou o ochranu pred nezákonným zásahom RVPS domáhala, aby krajský súd zakázal RVPS pokračovať v porušovaní jej práv, najmä práva na ochranu súkromia v konaní vo veci kontroly, zakázal RVPS najmä používať podklady a dôkazy získané počas kontroly v ďalšom priebehu konania a používať akúkoľvek informáciu získanú z týchto podkladov a dôkazov pri ďalšej činnosti RVPS, a to ani ako dôvod na vykonanie novej kontroly, a napokon uložil RVPS povinnosť obnoviť stav pred nezákonným zásahom, t. j. úplne zničiť všetky podklady a dôkazy získané počas kontroly.

15. Ústavný súd konštatuje, že nezistil v postupe a napadnutom rozsudku krajského súdu porušenie ústavných práv sťažovateľky.

15.1 Sťažovateľka namieta porušenie práva na ochranu súkromia, ktoré je zaručené aj právnickým osobám a podľa jej názoru sa vzťahuje sa aj na obchodné priestory, a to v zmysle čl. 16 ústavy, čl. 8 dohovoru a čl. 7 charty. Európsky súd pre ľudské práva špecifikoval vo svojej judikatúre (napr. rozsudok vo veci Delta Pekárny a. s., v. Česká republika, č. 97/11, z 2. 10. 2014) podmienky zásahu do práva na ochranu súkromia právnických osôb pri vykonaní kontroly v prevádzke tejto právnickej osoby zo strany

orgánov verejnej moci tak, že predmetný zásah musí byť v súlade s právom, musí sledovať legitímny cieľ a musí byť nevyhnutný v demokratickej spoločnosti.

15.2 Po prvé (k legalite zásahu), zákon o potravinách celkom jednoznačne a explicitne ukladá príslušným orgánom kontroly, ktorými sú aj regionálne veterinárne a potravinové správy či štátna veterinárna a potravinová správa, vykonávať kontrolu dodržiavania príslušných ustanovení zákona o potravinách, konkrétne dodržiavania požiadaviek stanovených zákonom o potravinách a nariadením. *Štátna veterinárna a potravinová správa Slovenskej republiky ako orgán štátnej správy oprávnený na vykonávanie úradnej kontroly potravín, resp. jej zamestnanci sú oprávnení pri výkone kontroly vstupovať do priestorov, v ktorých sa potraviny vyrábajú, manipuluje sa s nimi či sa umiestňujú na trh, a to v prevádzkovom čase i mimo neho, a to bez predchádzajúceho rozhodnutia súdu. Zákon o potravinách a taktiež ani nariadenie neobsahujú žiadne ustanovenie, v zmysle ktorého by bolo potrebné vopred informovať príslušný kontrolovaný subjekt o plánovanej kontrole, resp. neobsahujú požiadavku prítomnosti tretích osôb pri vykonaní kontroly s výnimkou ustanovenia § 18 ods. 3 zákona o potravinách.*

15.3 Po druhé (k legitimite), kontrola vykonávaná priamo v prevádzke sťažovateľky mala za cieľ preveriť dodržiavanie ustanovení zákona o potravinách, keďže ich porušením môže dôjsť k priamemu ohrozeniu či poškodeniu ľudského zdravia a života.

15.4 Po tretie (k nevyhnutnosti zásahu), ústavný súd zastáva názor, že len výnimočne možno tvrdiť, že úradná kontrola zameraná na dodržiavanie podmienok stanovených v zákone o potravinách nie je nevyhnutná, keďže nedodržiavaním ustanovení zákona o potravinách môže dôjsť k priamemu ohrozeniu či poškodeniu ľudského zdravia a života. To, či podnikateľ dodržiava ustanovenia zákona o potravinách, nie je možné zistiť dôsledne inak ako fyzickou kontrolou potravín na mieste. Cieľom kontrol je predchádzať ohrozeniu či poškodeniu života a zdravia. Právny poriadok neobsahuje takú právnu normu, ktorá by RVPS ukladala povinnosť pred začatím tohto druhu kontroly žiadať súd o vydanie súhlasu s kontrolou alebo vydanie povolenia na vstup do prevádzkarne – predajne s potravinami na účely vykonania kontroly. V tomto prípade vnútroštátne právo oprávňuje orgány kontroly vykonať vstup do prevádzky, ako aj kontrolu bez súdneho príkazu.

15.5 Podľa ústavného súdu vo veci sťažovateľky nešlo o svojvoľný zásah verejnej moci do práv zaručených čl. 16 ústavy, čl. 8 dohovoru a čl. 7 charty. Ku kontrole bola pribratá zamestnankyňa sťažovateľky (vedúca obchodného domu), ktorá bola prítomná pri kontrole. RVPS vyhotovila z kontroly záznam o úradnej kontrole potravín, s ktorým sa sťažovateľka oboznámila (prostredníctvom povereného zamestnanca). Zákon o potravinách navyše umožňuje, aby sa dotknutý subjekt mohol v prípade, ak je toho názoru, že prišlo k porušeniu zákona pri úradnej kontrole potravín v prevádzke/predajni, hneď, najneskôr do piatich dní od realizácie kontroly brániť podaním námietok (§ 20 ods. 11 zákona o potravinách). V konaní o námietke možno preskúmať aj všetky výhrady, ktoré súvisia s postupom RVPS pri kontrole potravín.

15.6 Ústavný súd ďalej konštatuje, že v prípadoch, v ktorých zákon nevyžaduje súhlas súdu na vstup do prevádzky právnických osôb, možno nedostatok súhlasu súdu na prehliadku vyvážiť súdnou kontrolou zákonnosti a nevyhnutnosťou šetrenia vykonanou ex post facto. Za takúto kontrolu zákonnosti bolo v čase vykonania kontroly a následného správneho konania potrebné považovať okrem návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom v zmysle Občianskeho súdneho poriadku aj podanie žaloby o preskúmanie druhostupňového rozhodnutia v správnom konaní, keďže subjekt, u ktorého bola vykonaná kontrola potravín, má možnosť využiť podanie žaloby o preskúmanie postupu a zákonnosti následne vydaného rozhodnutia (nadväzujúceho na kontrolu) správneho orgánu (čo aj sťažovateľka využila a konanie o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu o uložení pokuty je vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2 S 270/2015).

15.7 Ústavný súd uzatvára, že pri výkone kontroly RVPS postupovala v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o potravinách, ako aj nariadenia. Kontrola bola vykonaná v súlade s príslušnými právnymi normami, sledovala legitímny cieľ a taktiež jej vykonanie bolo nevyhnutné vzhľadom na zabezpečenie dôslednej ochrany života a zdravia ľudí.

15.8 Preto potom napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým tento zamietol návrh sťažovateľky proti RVPS na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej

správy, nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľkou označených ústavných práv na súkromie a ochranu obydlia. Je pravdou, že krajský súd v niektorých parciálnych otázkach (najmä čo sa týka aplikovania judikatúry ESLP týkajúcej sa interpretácie pojmu „obydlie“ v zmysle čl. 8 dohovoru vo veciach prehliadky/kontroly obchodných priestorov podnikateľa) nebol dôsledný a odôvodnenie napadnutého rozsudku je, čo sa týka preskúmania nevyhnutnosti zásahu do ústavných práv sťažovateľky lakonickejšieho rázu, avšak výsledné posúdenie veci krajským súdom je materiálne ústavne udržateľné a nemožno konštatovať jednak porušenie práva sťažovateľky na súkromie (resp. ochranu obydlia v zmysle dohovoru) podľa čl. 16 ústavy, čl. 8 dohovoru alebo čl. 7 charty, ako ani porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

15.9 Napokon ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka ako právnická osoba, v tomto prípade v čiastkovej sfére týkajúcej sa ochrany obydlia, ktoré svojou podstatou patrí v zásade iba jednotlivcovi (napr. II. ÚS 259/05, III. ÚS 172/2010), nemôže mať garantované právo na súkromie podľa čl. 8 dohovoru a čl. 16 ústavy, keďže ide o kontrolou zabezpečenú ochranu zdravia v prevádzkových obchodných priestoroch (a skladoch), kde sú na trh umiestňované potraviny s cieľom ich predaja konečnému spotrebiteľovi. Judikatúra týkajúca sa hospodárskej súťaže tu aplikovateľná tiež nie je, keďže v posudzovanej veci nejde o súťažné právo, ale o „potravinové právo“ – o ochranu zdravia spotrebiteľa, ktoré bolo v danej veci aplikované v súlade s nariadením a zákonom o potravinách.

16. Ústavný súd vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovel a rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. mája 2017